

Otázka: Satanismus podle LaVeye

Předmět: Základy společenských věd

Přidal(a): Zuz_

Anton Szandor LaVey a satanismus

Již ve 12-ti letech se v jeho hlavě zrodila myšlenka, že přes všechna křesťanská tvrzení z Bible lze Zemi získat silou, nikoli pokorou. K této myšlence dospěl svým přehnaným zájmem o 2.světovou válku, kterou bedlivě zkoumal a věnoval jí v té době téměř veškerou svou pozornost. Na střední škole se pak věnoval mimo školu především studiu okultních tajemství. Studiu magie zákoutí lidského mozku se dále věnoval po odchodu z cirkusu v jeho 18ti letech. Jeho pohled na svět byl výrazně ovlivněn také v době, kdy jako varhaník hrával na poutích. Lidé se tam modlili k Bohu, prosili ho o odpuštění a o ochranu před tělesnými touhami a přesto se další sobotu oddávali opět nejrůznějším požitkům. Tehdy pochopil, že církve žije z pokrytectví lidí, kteří však musí ventilovat své touhy bez ohledu na tresty svých náboženství. Ačkoli si to tehdy ještě neuvědomoval, směřoval již v té době k vytvoření kultu, jenž byl starší než samo křesťanství či judaismus. Tentokrát měl dostat pevnou formu s vlastními rituály a filozofií.

Jednou týdně přednášel o tajemných tématech, která vzbudila pozornost mnoha lidí. Z této skupiny vznikl Magický kruh. Smyslem setkání bývaly rituály objeveny LaVeyem při jeho studium, případně jeho vlastní návrhy. Na rozdíl od ostatních tajných řádů však v Dábluvi

neviděl jen opak Boha. Dábel pro něj představoval temnou sílu přírody řídící chod pozemských věcí. Pro tuto sílu neměla mít věda ani náboženství žádné vysvětlení. Jeho Satan byl duchem pokroku a průvodcem velkých hnutí vedoucích ke svobodě člověka.

Poslední dubnová noc roku 1966, známá jako svátek vyznavačů magie a čarodějnictví, se stala nocí, kdy byl vyhlášen vznik Satanské církve. Termín církve použil LaVey v souvislosti s magickým vrozcem, říkajícím: „K úspěchu je potřeba 1/10 pohoršení a 9/10 společenského uznání.“ Účelem bylo shromáždění stejně smýšlejících jedinců, jejichž spojené energie měly být využity k vyvolání temné přírodní síly, kterou LaVey nazýval Satanem. Vypracoval také alternativní rituály, změněné v pozitivní formy oslav a očist. Například svatby posvěcující radosti těla, pohřby bez „otřepaných frází“, či rituály smyslnosti, pomáhající stoupencům kultu naplnit sexuální tužby. Kult se těšil velké publicity a získal si tak stoupence po celém světě. Tím bylo potvrzeno jedno z LaVeyových poselství o tom, že Dábel nejen že žije, ale je i u velkého množství lidí oblíben.

Pro satanistu je Bůh, až už je nazýván jakkoliv, rovnovážným faktorem v přírodě a s utrpením nijak nesouvisí. Tato mocná síla pak udržuje rovnováhu, ale je až příliš neosobní na to, aby se starala i o štěstí a bídu pozemských tvorů. Boha v křesťanském pojetí pak vnímá jako ‚toho špatného‘. Svým způsobem má pravdu. Pánbíčkáři, jak je LaVey rád nazýval, se totiž se všemi svými problémy uchylují k Bohu. Modlí se o odpuštění za své hříchy a v modlení vidí cestu k úspěchu například i při dosahování svých cílů. Avšak místo toho, co by dotyčný vstal a udělal pro to něco, klečí před svatým obrazem se sevřenými dlaněmi v klíně. Pro satanistu je to naprosto nepochopitelná, a dokonce i komická situace. Proč radši nevstát a jít se zařatými pěstmi k vytyčenému cíli. Vše, čeho chceme dosáhnout, můžeme zařídit jen my, lidé, nikoliv Bůh. To platí i v případě, že spácháme něco špatného. Zmínění pánbíčkáři jdou do kostela, kde se řádně vyzpovídají ze svých hříchů, ale často spíš za účelem ulehčení svému svědomí. Pak mohou ovšem opět jít a bez starostí páchat další hříchy. Pokud satanista svého činu opravdu lituje, vezme si z něj ponaučení a příště si dá pozor. Pokud však hříchů nelituje a ví, že je spáchá znova tak je přece zbytečné zpovídat se a žádat o odpuštění. Z pohledu satanisty pak zbožný vyznavač ničím jiným než slabochem, který se chce zalíbit Bohu a snaží

se zajistit si po smrti místo “v nebi”.

Když už jsme zmínili křesťanskou církev, je to opět ona, které z pohledu satanistů klame a zneužívá své věřící a snaží se jim všemožně vnutit své názory, jen aby nepřišla o jejich pozornost a víru. Zaměříme se například na sedm smrtelných hříchů. Chamtivost, pýcha, závist, zloba, obžerství, smilstvo a lenost. Začneme například zlobou. Pud sebezáchovy je naším nejsilnějším instinktem a právě on nás často přivádí ke zlobě. Často se rozzlobíme, právě když nám někdo ubližuje. A proč bychom my neměli mít právo bránit se? Jedním z hesel satanisty je právě- ‚Udeří-li tě někdo do tváře, práskni ho přes jeho!‘ Ať nezůstane žádné zlo neztrestáno. Přejdeme teď k dalšímu z hříchů- smilstvo. Od přírody máme opět pohlavní touhy, kterými nás příroda obdařila z důvodu rozmnožování lidstva. Dalo by se říct, že po pudu sebezáchovy je to druhý nejsilnější instinkt a toho církev využila a udělala z pohlavního styku prvotní hřích. Tím si zajistila nevyhnutelnost tohoto hříchu. A co například taková závist a chamtivost. Pro křesťana hříchy, zatímco pro satanistu jsou to vlastně motivační síly. Proč nechtít mít víc, než má druhý? Proč nechtít být lepší než druhý? Vždyť tyto hříchy nás vlastně posouvají kupředu. Jestli z nás však dělají lepší lidi nebo ne, je spíš otázkou pro další úvahy.

Časy se však změnilly. Církev je dnes mnohem víc tolerantní a pokrytectví vychází krásně najevo, když provádí změny ve svém náboženství, aby udrželi krok s dobou. Jestliže dnešní náboženství zavrhuje vlastní posvátné knihy a hlásají myšlenky satanismu, tak proč je tedy nenazvat pravým jménem- satanismus?

Satanismus je dnes založen na přirozených pudech člověka a je soustředěn především na jeho potřeby. Tak proč ho nazývat satanismem? Jen proto, že tehdy dostalo “nálepku” od církve, která v něm viděla jistou konkurenci a snažila se zastrašit lidi tím, že ho ukazovala jen v tom nejhorším světle a vyvolávala v lidech strach?

Vlastně by se dalo říct, že celou tu dobu je Satan nejlepším přítelem církve, který ji udržuje při životě. Jen si vezměte, jak církev vzkvétala v době falešné nauky o pekle a Dáblu. Církev konečně měla Dávla, na kterého mohla ukázat prstem a strašit tak své stoupence. Kníže zla, který nás uvádí v pokušení, krutý, nelítostný a brutální. Podlehněte pokušení a budete se navěky smažit v pekle.

Jakou roli pak může hrát v takovém náboženství láska? Rozhodně si nemůžeme představit typickou myšlenku křesťanství, kde všichni milují všechny. Satanismus se soustřeďuje pouze na lásku k těm nejbližším, kterým ji projevuje nejlíp, jak umí. Proč plýtvat láskou na naše nepřátele? Proč milovat někoho, kdo nám ubližuje, nenávidí nás? Vždyť nenávist nám dává možnost poznat, jak cenná je láska. Patří mezi nejsilnější lidské city a nutit se k takové přetvářce pro všechny bez rozdílu je naprosto nepřírozené. Sám projev nenávisti pak může být dokonce osvobozující. Člověk si může ulevit od trýznivých emocí a nebude si je vybíjet na těch, které miluje. Podle LaVeye byl, či stále je, satanismus synonymem krutosti jen proto, že lidé se bojí podívat pravdě do očí. A pravda je taková, že ne všichni jsou plni lásky a i satanista je schopen milovat tou nejhlubší láskou napříč vyjádření své nenávisti k druhým.

Ve spojitosti se satanismem se také často mluví o takzvané volné lásce, kdy se předpokládá že sex hraje nejdůležitější roli a ochota zúčastnit se sexuálních orgií je nezbytná pro přijetí do kultu. Ve skutečnosti jde satanistům pouze o sexuální svobodu v pravém slova smyslu. Definována je jako svoboda být věrný pouze jediné osobě nebo uspokojovat svoje tužby s tolika lidmi, kolik je jich podle vašeho názoru nutné k uspokojení vašich potřeb. Satanista by pak neměl obtěžovat nebo nějak omezovat druhé jedince, kteří na jeho úchylku nesdílí stejný názor. Z toho plyne, že se nehlásí ani ke znásilňování, zneužívání dětí či zvířat a ani k žádné další aktivitě zasahující osoby, které to odmítají.

Ke konci bych se chtěla ještě zmínit o velmi známém obřadu nazývaným Černá mše. Existuje velmi rozšířená představa popisující její průběh asi takto- Před oltářem tvořeným nahou ženou stojí kněz vyloučený z církve a v rukou drží svíčky z tuku nepokřtěných dětí a v poháru před ním je krev prostitutky. Nad oltářem pak samozřejmě musí viset obrácený kříž. Následovat mají modlitby zpívané pozpátku a to vše se odehrává v pentagramu narýsovaném na podlaze. Pokud se naskytne možnost, tak vyznavači s radostí zabijí i nepokřtěné dítě. Tenhle popis by vyvolal znechucení ve většině z nás. A opět tu máme fakt, který se církvi velmi hodí. Ve skutečnosti by satanista použil tuto dramatickou formu rituálu pouze k zesměšnění církve a jejích náboženských obřadů.

Ve skutečnosti se LaVey zmiňuje o třech druzích satanských rituálů. Prvním z nich má být sexuální rituál, jehož smyslem je vyvolání odezvy v člověku, po němž toužíte a který by naplnil vaše tužby. Druhý typ rituálu se týká soucitu. Bývá prováděn s úmyslem pomoci jiným, případně sobě. Touto cestou lze ovlivnit zdraví, rodinné štěstí, hmotné úspěchy atp. Při třetím rituálu je motivační silou destrukce. Je znám jako očarování, kletba či ničivé kouzlo. Podnětem k obřadu bývá často vztek, pohrdání nebo čirá nenávisť. ‚Zakletý‘ člověk, obzvláště v moderní době, však na temné síly nevěří a zatlačuje je hluboko do podvědomí. Když se pak stane něco zlého, snaží se přesvědčit sám sebe, že je to jen náhoda. Často však nakonec podléhá a rituální následky se projeví v obrovské síle. V tu chvíli je satanista spokojen. Dokud existuje nejistota, bude existovat i obava z neznáma zahrnující v sobě nebezpečné síly.

Na závěr si dovolím krátkou citaci z LaVeyvy bible: “Zmíněnými zásadami, praktikami a filozofií se řídí ti, kteří dosáhli na Zemi největší moci a sebeuplatnění. Tak jako dříve, i dnes sídlí v tajných myšlenkách všech lidí potenciální možnost stát se satanistou.”*)

Zdroje: *Nakladatelství Baronet a.s., Anton Szandor LaVey- Satanská bible, str. 11-125

*)Nakladatelství Baronet a.s., Anton Szandor LaVey- Satanská bible, str. 111